

soudů, jednak bylo o ní již konečně rozhodnuto nálezem povolaného rozhodčího soudu mzdového. Jednání a rozhodnutí prvního soudu o mezitímním návrhu určovacím bylo podle § 477, čís. 3 c. ř. s. zmatečné a odvolací soud tento mezitímní návrh právem odmítl.

Čís. 11814.

Zákaz zcizení a zavazení vymožený jako prozatímní opatření podle § 382 čís. 6 ex. ř. nebrání exekučnímu zatížení nemovitosti ve prospěch třetích osob.

(Rozh. ze dne 30. června 1932, R II 252/32.)

Soud první stolice zamítl návrh na povolení vnučené dražby nemovitosti k vydobytí peněžité pohledávky proto, že zástavní práva vymáhajícího věřitele pro vymáhané pohledávky byla na nemovitosti vložena teprve po poznámce zákazu zcizení a zabřemenění, kterou si vymohla Antonie M-ová. Rekursní soud povolil exekuci vnučenou dražbou nemovitosti. Důvody: Soud první stolice přehlédl, že poznámka zákazu zcizení a zabřemenění nemovitosti byla žadatelce M-ové, nynější vlastníci nemovitosti, povolena jako prozatímní opatření podle § 381 a násl. ex. ř., kteréž působí proti třetím osobám jen omezeně v hranicích ustanovení § 384 třetí odstavec ex. ř., totiž, že knihovní jednání předsevzatá třetími osobami po takovém zápisu prozatímního opatření nemají účinnosti proti ohrožené straně jen tehdy, byla-li učiněna proti zákazu odpůrcem ohrožené strany dobrovolným jednáním, tedy smlouvou odpůrce s třetí osobou, nikoli však i jednáním, jež provede třetí osoba vnučeným zřízením zástavního práva na základě soudního výroku, jakž jest tomu v projednávaném případě. Povolením prozatímního opatření nenabývá ohrožená strana ani práva vlastnického, ani nároku, že by každé knihovní jednání po zápisu zákazu bylo bezúčinné a podle jasného doslovu § 384 ex. ř. lze nabýti v době mezi zápisem prozatímního opatření a po případě později práva, v jehož prospěch prozatímní opatření bylo povoleno, knihovních práv, zejména tedy zástavní práva, jehož nabytí vymáhající věřitel pro své pohledávky nehledíc k tomu, že se toto jeho nabytí stalo usnesením, jež vešlo v moc práva. Byl proto oprávněn žádati nyní za exekuci vnučenou dražbou pro tyto své pohledávky i proti dřívějšímu vlastníku i proti nynější vlastníci nemovitosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel má mylně za to, že zákaz zcizení a zavazení vymožený jako prozatímní opatření podle § 382 čís. 6 ex. ř. brání i exekuci třetích osob (exekučnímu zatížení). Opak plyne zřejmě z § 384 třetí odstavec ex. ř., kde se mluví o účinnosti knihovních zápisů podle dobrovolného opatření odpůrce. Není správným stěžovatelův názor, že toto ustanovení zákona má jen ten význam, že se uznávají případné další zápisy. Na-

opak onen předpis má ustanovení o účinnosti takových zápisů podle výsledku sporu, a to výslovně jen zápisů nastalých dobrovolným opatřením odpůrcovým. Mylně se stěžovatel dovolává rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 7617 a 8554 sb. n. s., neboť jednájí o smluvním nebo posledním pořízením stanoveném zákazu zcizení a zavazení, ale nikoli o zákazu soudcovském. Materielněprávní účinek soudcovského zákazu zcizení a zavazení podle § 382 čís. 6 ex. ř. jest upraven předpisy exekučního řádu, nikoli § 364 c) obč. zák. Tento upravil jen účinky zákazu smluvního nebo posledním pořízením stanoveného. Otázka zkrácení stěžovatelky vydobytím exekučního zástavního práva vymáhajícím věřitelem nemůže býti řešena v exekučním řízení, nýbrž sporem, pokud tu jsou snad podmínky bezúčinnosti podle odpůřčího řádu nebo nařikatelnost z jiného důvodu.

Čís. 11815.

Ustanovení § 180 nesp. říz., podle něhož, objeví-li se po odevzdání dědictví poslední vůle, nemá se projednávatí pozůstalost znovu, nýbrž osobám, které by mohly nabytí práv z této poslední vůle, jest volno sporem se jich domáhati, — má na mysli p r a v o p l a t n é odevzdání pozůstalosti. Objeví-li se poslední vůle před pravoplatným odevzdáním pozůstalosti, jest pozůstalostní řízení obnoviti a při pokračování v něm přihlížeti k poslední vůli nově objevené.

(Rozh. ze dne 1. července 1932, R I 448/32.)

Po projednání a odevzdání pozůstalosti Marie V-ové, jež dle úmrtního zápisu zemřela bez zanechání poslední vůle, doručena byla soudu poslední vůle zesnulé Marie V-ové, v níž universálním dědicem jmenován ústav slepých dívek. P r v n í s o u d, prohlásiv poslední vůli, vydal usnesení, jímž oznamuje, že bude nutno projednati pozůstalost znovu, a dal peněžnímu ústavu, v němž jsou uloženy peníze pozůstalosti, příkaz, by nikomu bez svolení soudu vklady nevyplácel. Toto své usnesení první soudce k stížnosti zákonné dědičky Josefy Š-ové odvolal usnesením ze dne 23. února 1932, zrušil zákaz výplaty vkladů, a o nalezené poslední vůli zpravil osoby, kterým by z ní mohla vzejítí práva s tím, že mají na vůli, by svým právům zjednaly platnost pořadem práva. Útulna slepých dívek přihlásila se pak k pozůstalosti z poslední vůle a podala současně stížnost do usnesení prvního soudu, v níž vytýkala, že prý odevzdací listina nenabyla v době, kdy nalezena byla poslední vůle, právní moci a že mělo proto býti pokračováno v projednávání pozůstalosti. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Názoru rekurentky nelze přisvědčiti. Podle § 180 nesp. říz. nenastává nové projednání pozůstalosti, když se po odevzdání pozůstalosti najde poslední vůle. Otázka, zda je odevzdací listina v právní moci čili nic, jest lhostejná, neboť soud, projednav pozůstalost a vydav odevzdací listinu, není oprávněn odevzdací listinu zrušovati z úřadu. Z toho je patrné, že nezáleží na tom, zda poslední vůle nalezena byla před právní mocí odevzdací listiny, či až později, a že jest rozhodné, zda v době,